

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: H. S., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), toho času v
Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna (dále jen ZZC),

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČ
00007064, pošt. schr. 21/OAM, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34
Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 12.6.2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.5.2023 č.j. OAM-
474/LE-BA01-D06-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 12.6.2023 doručenou soudu osobně dne 13.6.2023 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.5.2023 č.j. OAM-474/LE-BA01-D06-2023, jehož kopie byla přiložena, a kterým bylo rozhodnuto ve věci jeho žádosti tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen **Nařízení**), je Rumunsko.

2. V **žalobě** žalobce nejprve uvedl, že napadá všechny výroky rozhodnutí z důvodu, že napadeným rozhodnutím byla zkrácena jeho práva. Dále uvedl, dne 16.4.2023 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále je **ČR**). Důvodem podané žádosti jsou zhoršující se sociální, ekonomické a kulturní podmínky současně s bezpečnostní situací v Indii. V zemi je velice obtížné si nalézt důstojnou práci k alespoň minimálnímu zabezpečení sebe a své rodiny. Žalobce chce žít důstojný život, být řádně zaměstnán a pracovat. Výše uvedené skutečnosti a bezpečnostní situace v Indii činí tuto zemi pro žalobce nebezpečnou.

Dále žalobce nesouhlasil s tím, že oprávněný stát k posouzení dané věci je Rumunsko. Zároveň mu nepřijde vhodné, aby věc projednával stát, ve kterém nemá zájem pobývat, a to z důvodu legitimních obav o své zdraví a bezpečí a strachu z důvodu naprosté absence ochrany ze strany rumunských veřejnoprávních orgánů. Jelikož žalobcův rumunský zaměstnavatel mu neplatil mzdu, žalobce byl v Rumunsku nucen žít v ubytovně s otřesnými hygienickými podmínkami, kde navíc pravidelně docházelo k nebezpečným konfliktům ohrožujících zdraví či dokonce život. Žalobce aktivně řešil svoji situaci tím, že se obrátil na rumunskou policii, ta však k celé věci zaujala naprosto laxní přístup a odmítla žalobci pomoci. Nadto je třeba uvést, že rumunská policie s žalobcem jednala velice hrubě, aniž by jí k tomu zavedl jakoukoliv příčinu.

V ČR by žalobce rád našel práci za účelem zabezpečení zdravotních potřeb sebe a své rodiny, jakožto i zajištění si důstojného života bez konstantních obav o svoji bezpečnost a zdravotní stav. Má taktéž zájem žít spořádaně a začlenit se do společnosti. Je tedy přesvědčen, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany má posoudit ČR.

Také je žalobce přesvědčen, že v jeho případě nelze přistoupit k jeho předání do Rumunska, neboť by mu tím byla způsobena závažná újma. Vzhledem k tomu, že v Rumunsku podmínky uprchlických středisek a táborů připomínají spíše podmínky táborů nucených prací, je žalobce toho mínění, že mu přemístěním do Rumunska vznikne závažná újma. Žalobce upozornil především na alarmující hygienické podmínky v uvedených zařízeních. Nekontrolovatelně se v nich šíří různá infekční onemocnění a různé druhy parazitů. Nelze opomenout ani omezené a někdy dokonce žádné příděly jídla pro cizince, kteří často dlouhodobě hladoví a jsou tak ještě náchylnější vůči infekcím a parazitům. Lze shrnout, že vše uvedené potvrzuje systematické nedostatky stran azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v Rumunsku v podobě nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žalobcovu přemístění do Rumunska je tak v souladu s čl. 3 odst. 2 Nařízení nepřijatelné.

Nelze opomenout ani skutečnost, že žalobce se léčí se dnou, přičemž symptomy tohoto onemocnění, jako např. bolest kloubů a otoky končetin, ho značně omezují v normálním životě. Z tohoto důvodu se obává, že v případě jeho předání do Rumunska, se jeho onemocnění ještě zhorší, jelikož mu nebude v rumunských azylových zařízeních poskytnuta adekvátní zdravotní péče.

Žalobce dále odkázal na čl. 17 odst. 1 Nařízení, dle kterého platí, že každý členský stát se

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

může rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených Nařízením není příslušný. Dále žalobce odkázal na čl. 3 bod 2. Nařízení, dle kterého platí, že o žádosti o mezinárodní ochranu může rozhodovat první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

V neposlední řadě se žalobce ohradil vůči závěru žalovaného učiněném v napadeném rozhodnutí, a to konkrétně, že možnost atrahovat si posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 17 odst. 1 Nařízení je mířena pouze na případy žadatelů, u kterých jsou dány humanitární důvody pro sloučení širší rodiny či kulturní důvody. Žalobce je přesvědčen, že čl. 17 odst. 1 Nařízení poskytuje členským státům EU široké diskreční oprávnění, které rozhodně není vázáno výhradně na situace, kdy jde o žadatele, u nichž jsou dány humanitární důvody pro sloučení širší rodiny či kulturní důvody. Také žalobce uvedl, že se domnívá, že ČR je oprávněna rozhodnout o jeho žádosti bez nutnosti jeho předání do Rumunska, přičemž takový postup by byl i hospodárný, neboť se aktuálně nachází na území ČR a jeho přesun do jiného státu by zahrnoval další náklady a výdaje spojené s vycestováním. Takový postup je ale zcela neekonomický a nelogický. Závěrem navrhl žalobce, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému projednání.

3. **Žalobce společně s žalobou také požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.** Jeho návrh byl zamítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 11.7.2023 č.j. 16 Az 12/2023 - 22.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 22.5.2023 č.j. OAM-474/LE-BA01-D06-2023** bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení je Rumunsko, jak uvedeno shora. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí mimo jiné vyplynulo, že dne 16.4.2023 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 24.4.2023 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a konkrétně sdělil, že se jmenuje H. S., neužíval žádná jiná jména nebo příjmení. Narodil se X v Indii, je indické státní příslušnosti a pandžábské národní příslušnosti. Je schopen dorozumět se pomocí jazyku pandžábí. Jeho náboženské přesvědčení je sikh, nikdy nebyl politicky aktivní. Je svobodný a bezdětný. Z Indie odcestoval 21.6.2022 letecky do Kataru, odkud pokračoval do Bukurešti. V Rumunsku pobýval až do března 2023, přičemž tam pracoval. Na začátku dubna 2023 nasedl do nákladového prostoru kamionu, byl kontrolován v Německu a dne 8.4.2023 vrácen do ČR. V Rumunsku měl vydané povolení k pobytu. Cítí se zdravý, jen mu otékají ruce a nohy, v Indii se léčil s dnou. O mezinárodní ochranu požádal, jelikož si půjčil peníze na cestu do Evropy a věřitelé ho uhánějí. V Rumunsku byla špatně placená práce a on nemá, jak dluhy splatit. V průběhu řízení bylo zjištěno, že žalobce má v Rumunsku vydané platné povolení k pobytu č. 000124577, s platností od 9.9.2022 do 8.9.2023. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden dne 18.5.2023 v jazyce pandžábském za přítomnosti tlumočnicka jazyka pandžábského. Žalobce při něm uvedl, že z Indie odcestoval kvůli práci dne 21.6.2022 do Rumunska. V Rumunsku strávil 9 měsíců a následně odjel kamionem do Německa, kde byl zadržen a předán do ČR. Na území EU vstoupil s rumunským vízem na půl roku. Vízum dostal na velvyslanectví v Dillí, někdy v červnu 2022. Po 3 měsících v Rumunsku mu zaměstnavatel zařídil bytové oprávnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

Platnost oprávnění je na jeden rok. V Rumunsku byl ubytován ve městě Bristita v bytě s dalšími muži. V kontaktu s rumunskými úřady nebyl. Z Rumunska odešel, protože mu zaměstnavatel nezaplatil mzdu za 3 měsíce a následně mu řekl, že má odejít někam jinam. V plánu bylo odjet do Německa, protože mu bylo řečeno, že tam může požádat o azyl, legálně žít a pracovat. Když nemohl požádat o mezinárodní ochranu v Německu, tak po převozu do ČR požádal o azyl zde. Do Rumunska se odmítá vrátit, protože nechce do žádného ubytovacího zařízení pro azylanty a jednání rumunské policie je velmi hrubé. Žalobce se vzdal práva na seznámení se s podklady dle ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění.

Žalovaný nejprve citoval článek 3 odst. 1 a 2 Nařízení a dále uvedl, že nejdříve zkoumal, zda je vůbec ČR dána příslušnost k posouzení žádosti žalobce ve smyslu Nařízení, a proto přistoupil k souladu s čl. 7 Nařízení k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Nejprve žalovaný zkoumal kritérium v čl. 8 Nařízení, k němuž uvedl, že žalobce je osobou zletilou, toto kritérium tudíž nelze v jeho případě aplikovat. Dále žalovaný uvedl, že jak vyplynulo ze samotné žádosti o mezinárodní ochranu žalobce a z pohovoru žalobce, na území členských států nepobývají žádní členové žalobcovy rodiny. Kritéria uvedená v čl. 9, 10 a 11 Nařízení nejsou tedy v případě žalobce aplikovatelná. Podle čl. 12 odst. 1 Nařízení, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle čl. 12 odst. 2 Nařízení, pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (1). V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát. Podle čl. 12 odst. 4 první alinea Nařízení, pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než 2 roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než 6 měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1,2,3, dokud žadatel neopustil území členských států. Žalovaný na základě získaných informací konstatoval, že žalobce byl dne 16.4.2023, kdy učinil podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, držitelem rumunského povolení k pobytu, s platností od 9.9.2022 do 8.9.2023. V případě žalobce je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Žalovaný tak dne 24.4.2023 požádal Rumunsko o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR. Z důvodu zajištění žalobce požádal správní orgán rumunskou stranu o urychlenou odpověď na základě článku 28 Nařízení. Lhůta na odpověď byla stanovena do 8.5.2023. Žalovaný do stanovené lhůty neobdržel z Rumunska odpověď, tudíž v souladu s článkem 25 odst. 2 Nařízení stanovil Rumunsko odpovědným členským státem s datem vyhovění žádosti dne 9.5.2023 (tzv. implicitní souhlas).

Dále se žalovaný zabýval, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti správní orgán vycházel zejména z dokumentu: Informace OAMP Rumunsko, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby,

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

dublinští navrátilci, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky ze dne 26.7.2022. Jmenovaná zpráva popisuje průběh řízení o mezinárodní ochranu v Rumunsku, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, ubytování v azylových střediscích a další. V této souvislosti správní orgán konstatoval, že v souladu s Nařízením je Rumunsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce z toho důvodu rovněž učinilo akceptaci přemístění žalobce na území Rumunska. Žalovaný dále uvedl, že na úrovni EU, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Rumunska, jak to učinil například zcela jednoznačně v případě Řecka. Rumunsko je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopno zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů ze strany nestátních subjektů. Rumunsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv.

Žalobce v průběhu řízení uvedl, že v Rumunsku se policie chová velmi hrubě, tvrzení blíže nespecifikoval a nepředložil žádné důkazy či materiály na podporu svých tvrzení. Zároveň neuvedl informace, které by svědčily o systematických nedostacích v azylovém systému v Rumunsku či ve vztahu k přijímání žadatelů. Na základě shora uvedeného došel správní orgán k přesvědčení, že žalobci nehrozí v Rumunsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

Žalovaný shrnul, že žalobce jeví známky tzv. ekonomické migrace, tudíž neuvedl žádné relevantní důvody k podání žádosti o mezinárodní ochranu právě v ČR, a žádost podal z důvodu legalizace pobytu. Také žalovaný konstatoval, že žalobce nemá na území ČR žádné rodinné příslušníky, socioekonomické vazby ani kulturní vazby. V ČR doposud nikdy nepobýval. Žalovaný tedy nenašel řádné důvody pro aplikaci čl. 17 Nařízení. Na základě výše uvedeného žalovaný konstatoval naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobcem na území ČR shledal nepřijatelnou a v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu řízení zastavil.

5. **Žalovaný dne 20.6.2023 ve svém vyjádření k žalobě** mimo jiné uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu nebo Nařízení. Proto odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace, výpovědi žalobce a na napadené rozhodnutí žalovaného, který postupoval v souladu se zákonem o azylu, nařízením Dublin III. a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nedospěl k závěru, že by ČR byla příslušná pro posouzení azylové žádosti žalobce a řízení zastavil, neboť k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušné Rumunsko. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je snaha legalizovat si pobyt, aby mohl pracovat a vydělávat peníze na splacení dluhu. Žalovaný zopakoval, že na základě získaných informací konstatoval, že žalobce byl dne 16.4.2023, kdy učinil podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, držitelem rumunského povolení k pobytu, s platností od 9.9.2022 do 8.9.2023. V případě žalobce tak bylo nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 12 odst. 1 Nařízení. Žalovaný dále zopakoval část své argumentace uvedené v napadeném rozhodnutí, a to především týkající se čl. 3 odst. 2 Nařízení a čl. 17 Nařízení. Následně uvedl k námitce k čl. 17 Nařízení, že si dovoluje odkázat na Rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 33 Az 1/2019 - 48 ze dne 20.3.201: „*bod 31.* Ohledně tvrzeného nedostatečného zohlednění čl. 17 nařízení Dublin III krajský soud vycházel judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**), konkrétně z rozsudku ze dne 5.1.2017, čj. 2 Azs 222/2016-24, který žalovaný následně citoval. Žalobce nemá na území ČR žádné přímé rodinné vazby podle čl. 2 Nařízení a v průběhu správního řízení nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti azylovému systému v Rumunsku. Žalovaný proto konstatoval, že nenašel řádné důvody pro aplikaci čl. 17 Nařízení. Argument žalobce, že si nepřeje být přemístěn do Rumunska, že si přeje zůstat v ČR a zde pracovat a vydělávat na potřeby své rodiny, dle názoru žalovaného nelze přijmout jako legální důvod pro setrvání na území ČR tak, jak je předpokládá zákon o azylu, a navíc ČR není příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. K tomu žalovaný uvedl, že považuje námitky žalobce za nepřipadné, neboť směřují proti rozhodnutí, ve kterém nebylo rozhodnuto věcně o důvodech jeho žádosti, ale proti rozhodnutí o příslušnosti státu, který teprve tyto důvody bude posuzovat. Dále žalovaný uvedl, že v případě žalobce neexistuje žádný humanitární důvod pro předání azylového řízení do ČR, k posouzení azylové žádosti žalobce je příslušné Rumunsko. Žalobce v průběhu řízení nepřednesl azylově relevantní námitku vůči Rumunsku. Nad rámec uvedeného si žalovaný uvedl, že žalobní argumentace inventuje zcela jiný příběh, který ale žalobce neuvedl, považuje tak námitky za irelevantní. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by správní orgán při svém postupu porušil příslušná ustanovení správního řádu či zákona o azylu nebo samotné Nařízení. Co do podrobností žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého vyplývá, jakými úvahami se řídil při řešení případu a aplikaci právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Námitky uvedené v žalobě tak shledal žalovaný irelevantními a účelově uvedenými. V podrobnostech žalovaný plně odkázal na správní spis. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí, proto navrhl, aby ji soud jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

6. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 22.5.2023 i ve vyjádření žalovaného ze dne 20.6.2023 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 22.5.2023 žalobci předáno dne 2.6.2023.

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

7. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 22.5.2023, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
9. Dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
10. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.
11. Dle čl. 12 odst. 1 Nařízení pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.
12. Soud na úvod konstatuje, že hlavním smyslem existence Nařízení je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle Nařízení zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu. Dublinský systém neslouží k řešení pobytové situace žalobce, ale k vyřešení místní příslušnosti v záležitostech žádostí o mezinárodní ochranu. V souvislosti s tím tak soud avizuje, že předmětem přezkumu není pobytová situace žalobce a s tím spojené vazby na území ČR, ani jiné skutečnosti nepodstatné pro rozhodnutí o místní příslušnosti.
13. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce dne 21.6.2022 odcestoval letecky z Indie do Kataru a následně pokračoval do Bukurešti. Do Rumunska odcestoval na základě rumunského víza a následně mu bylo uděleno povolení k pobytu č. 000124577, s platností od 9.9.2022 do 8.9.2023, proto ve smyslu čl. 12 odst. 1 Nařízení konstatoval žalovaný, že státem příslušným k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je Rumunsko. Žalovaný proto požádal Rumunsko o posouzení příslušnosti ohledně žalobce dne 24.4.2023 a požádal ho o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v ČR. Z důvodu zajištění žalobce požádal správní orgán rumunskou stranu o urychlenou odpověď na základě článku 28 Nařízení. Lhůta na odpověď byla stanovena do 8.5.2023. Žalovaný do stanovené lhůty neobdržel z Rumunska odpověď, tudíž v souladu s článkem 25 odst. 2 Nařízení stanovil Rumunsko odpovědným

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

členským státem s datem vyhovění žádosti dne 9.5.2023 (tzv. implicitní souhlas). Soud proto shledal, že žalovaný správně vyhodnotil místní příslušnost k rozhodnutí o žádosti žalobce. Žalobce namítal, že s tímto posouzením nesouhlasí, neuvedl však další důvody proč tomu tak je. V posuzovaném případě není sporu o tom, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu 16.4.2023 na území ČR za situace, kdy měl povolení k pobytu vydané Rumunskem s platností od 9.9.2022 do 8.9.2023. V době podání žádosti o mezinárodní ochranu byl tedy žalobce držitelem platného rumunského povolení k pobytu. Z těchto důvodů má soud za to, že tato námitka žalobce je nedůvodná.

14. Dále žalobce popsal důvody jeho opuštění Rumunska (žalobcův rumunský zaměstnavatel mu neplatil mzdu, žalobce byl v Rumunsku nucen žít v ubytovně s otřesnými hygienickými podmínkami, kde navíc pravidelně docházelo k nebezpečným konfliktům ohrožujících zdraví či dokonce život, také uvedl, že měl problém s policií, když se snažil domoci se potřebné pomoci). Žalobce však své obavy o zdraví a život, včetně problémů s policií uvádí poprvé v žalobě, nové skutečnosti však není soud oprávněn posuzovat, a to především v případě kdy žalobce o těchto skutečnostech věděl již v řízení před správním orgánem, avšak o nich správní orgán neinformoval. I kdyby tomu tak nebylo v případě rozhodnutí této věci relevantní, vzhledem k tomu, jak již soud výše uvedl, se jedná o přezkum rozhodnutí o místní příslušnosti státu příslušného pro rozhodování o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
15. Žalobce se domnívá, že nelze přistoupit k jeho předání do Rumunska z důvodů systematických nedostatků hrozící žalobci v Rumunsku, jejímž následkem mu může vzniknout závažná újma.
16. K tomuto nejdříve považuje soud za důležité poukázat na rozsudek NSS ze dne 7.8.2018, č. j. 6 Azs 117/2018 – 26: *„Při výkladu čl. 3 odst. 2 dublinského nařízení je nutné respektovat zásadu vzájemné důvěry, která vychází z práva EU. V posudku ze dne 18.12.2014, č. 2/13, zabývajícím se možností přistoupení EU k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, Soudní dvůr EU vyslovil, že [...] zásada vzájemné důvěry členských států má v unijním právu zásadní význam vzhledem k tomu, že umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Tato zásada přitom zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává (v tomto smyslu viz rozsudky N. S. a další, C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865, body 78 až 80, a Melloni, EU:C:2013:107, body 37 a 63). Při uplatňování unijního práva tak mohou být členské státy povinny na základě unijního práva předpokládat dodržování základních práv ze strany ostatních členských států, takže nejen že nemohou od jiného členského státu požadovat vyšší vnitrostátní úroveň ochrany základních práv, než jakou zaručuje unijní právo, ale nemohou ani – až na výjimečné případy – ověřovat, zda tento jiný členský stát skutečně v konkrétním případě dodržel základní práva zaručená Unií.“ Společný evropský azylový systém byl koncipován na předpokladu, že všechny státy, které se na něm podílejí, dodržují základní práva, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat. Pouze závažná porušení ze strany příslušného státu mohou vést k tomu, že členskému státu, ve kterém byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu [viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21.12.2011, č. C-411/10 a C-493/1, ve věci N. S. a dalších, ve kterém tento obecný závěr Soudní dvůr vyslovil ještě za účinnosti nařízení Rady ze dne 18. února 2003,*

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

č. 343/2003 (tzv. *Dublin II.*), avšak aplikovatelný je i za současné právní úpravy].“ Z uvedené judikatury tak zejména vyplývá skutečnost, že v případě členských států Evropské unie je předpoklad dodržování základních lidských práv a tudíž i s tím související předpoklad neexistence systémových nedostatků.

17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zkoumal podmínky azylového řízení v Rumunsku a zabýval se tím, zda v případě Rumunska existují či neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům v podmínkách přijetí žadatelů o azyl či zda neexistuje riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Závěry žalovaného jsou uvedeny na str. 4 napadeného rozhodnutí a krajský soud se s nimi ztotožňuje a v podrobnostech na rozhodnutí žalovaného odkazuje, jelikož je známo všem účastníkům tohoto řízení. Žalovaný si za účelem zjištění, zda v Rumunsku nedochází k systematickým nedostatkům, obstaral dokumenty vypovídající o azylové situaci v Rumunsku. Zejména vycházel z dokumentu Informace OAMP ze dne 26.7.2022, týkající se azylového systému v Rumunsku. Tento dokument (primárně určený pro účely dublinského řízení) podrobně popisuje azylové řízení v Rumunsku, nevyplynulo z něho nic, co by poukazovalo na eventuální domněnky o potencionálních systematických nedostacích. Zároveň soud uvádí, že uvedený dokument byl z časového hlediska i přiměřeně aktuální.
18. Dále je třeba zdůraznit, že Rumunsko je právoplatným členem EU, státní moc dodržuje právní předpisy i lidská práva, rovněž ratifikovalo mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a je považováno za bezpečnou zemi původu nejen ČR, ale i ostatními státy EU. Rumunsko je bezpečnou zemí, která neporušuje základní lidská práva a dbá na jejich dodržování. K opačnému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byl prokázán opak, k čemuž v tomto řízení nedošlo. Neexistují žádné důkazy, že by v Rumunsku docházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení, jak to má na mysli čl. 4 Listiny základních práv EU. Posouzení žádosti žalobce v Rumunsku nevede k vážné obavě ve smyslu čl. 3 odst. 2 věty druhé. Žádná z evropských soudních institucí nevydala prohlášení o systematických nedostacích rumunského azylového řízení nebo tamních přijímacích podmínek.
19. Soud se přesto krátce vyjadřuje k v žalobě tvrzeným systémovým nedostatkům, které soud neshledal důvodnými, poněvadž nedosahují takové intenzity, aby je bylo možné podřadit pod podmínky stanovené v čl. 3 odst. 2 Nařízení, což je v souladu s výše uvedeným názorem soudu. Co se týče hygienických podmínek, konstatuje soud, že samotný obecně nižší standard životních podmínek, v nichž se žadatelé v Rumunsku nacházejí, a to ve srovnání s nejbohatšími zeměmi Evropské unie, v žádném případě nezakládá systémové nedostatky. Z výše uvedeného nevyplývá, že by tyto podmínky dosahovaly té intenzity, aby je bylo možné podřadit pod systémové nedostatky podle čl. 3 odst. 2 Nařízení. V souvislosti s tím odkazuje soud na rozsudek NSS ze dne 7.8.2018, č. j. 6 Azs 117/2018 – 26, v němž se NSS vyjádřil konkrétně k systémovým nedostatkům v Rumunsku takto: „*Totožnými námitkami, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a dle nichž jsou v rumunském azylovém řízení systémové nedostatky, se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 21.3.2018, č. j. 2 Azs 33/2018 – 20, (viz bod [5] odkazovaného rozsudku). Dospěl zde k závěru, že uplatněné námitky nasvědčují tomu, že rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoli stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze*

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

ovšem ani náznakem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky, nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele mezinárodní ochranu.⁶ Obdobná argumentace se pak nachází i v odůvodnění napadeného rozsudku. Krajský soud proto rozhodl správně a své závěry odůvodnil v souladu s judikaturou Soudního dvora EU i Nejvyššího správního soudu. Jelikož problémy uváděné stěžovatelem i podle NSS nemohou zjevně představovat systémové nedostatky, je odůvodnění napadeného rozsudku dostačující, když krajský soud stěžovatelem namítané nedostatky podrobně zrekapituloval, následně odkázal na závěry relevantní judikatury a konstatoval, že takové intenzity, aby šlo o systémové nedostatky, nedosahují.“ Co se týče přidělu jídla a hladovění žadatelů, žalobce nedoložil a soud ani správní orgán nenašly jakékoliv informace, které by prokazovaly toto tvrzení žalobce, takže i tato námitka je nedůvodná.

20. Soud dále uvádí, že z judikatury NSS plyne, že evropský azylový systém je vystaven na základě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy i Evropské úmluvy o lidských právech, jinými slovy na domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit. Dovedl však, že tato domněnka je vyvratitelná, jelikož nelze vyloučit, že systém v praxi v určitém členském státě naráží na závažné funkční problémy, tudíž existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení, což v této věci nenastalo. Soud má proto tuto námitku žalobce týkající se systémových nedostatků v Rumunsku za nedůvodnou.
21. Dle čl. 17 odst. 1 Nařízení platí, že každý členský stát se může rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu i v případě, že k tomu není dle kritérií stanovených tímto Nařízením příslušný. Soud shledal, že žalovaný dostatečně zhodnotil okolnosti týkající se žalobce a jeho rozhodnutí nepřistoupit k aplikaci čl. 17 odst. 1 Nařízení řádně odůvodnil na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, kde mimo jiné uvedl, že žalobce nemá na území ČR žádné socioekonomické vazby a ani nebyly zjištěny žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele k použití diskrečního ustanovení čl. 17 odst. 1 Nařízení. Soud proto tuto námitku shledal jako nedůvodnou.
22. Na závěr soud uvádí, že žalovaný při svém rozhodování uvážil všechny v době rozhodování známé skutečnosti a podmínky pro to, zda je možné, aby byla žádost žalobce posuzována v ČR či nikoli, vycházel z dostatečně podrobných a přiměřeně aktuálních informací a dospěl ke správnému závěru, že příslušným státem pro posouzení předmětné žádosti je Rumunsko. Při svém rozhodování žalovaný neopomněl zhodnotit veškeré zjištěné skutečnosti, všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech a měl na zřeteli základní zásady správního práva, a to při současném respektování obecných zásad a záruk stanovených v Nařízením a své rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

řádně zdůvodnil a napadené rozhodnutí lze tak označit za plně přezkoumatelné a v souladu se zákonem.

23. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), jelikož žádný z žalobních bodů nebyl shledán důvodným, když žalovaný správně aplikoval § 10a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu a neporušil ani žádné ustanovení správního řádu namítané žalobcem. Rovněž žalovaný řádně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, opatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a vyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a dostatečným způsobem odůvodnil i napadené rozhodnutí, v němž uvedl i úvahy, na jejichž základě rozhodl.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 14. srpna 2023

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.